

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 290/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. Ľ. V., B., zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B., vo veci namietaného porušenia jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 98/2009-196 z 11. marca 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. Ľ. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. marca 2011 doručené podanie Mgr. Ľ. V., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. D., B., vo veci namietaného porušenia jej bližšie neoznačených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 98/2009-196 z 11. marca 2010 (právoplatným 29. júna 2010), ktorým tento súd zmenil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 70/2004-156 zo 6. novembra 2008 tak, že návrh zamietol.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že zamestnávateľ, Domov sociálnych služieb pre deti G. (ďalej len „odporca“), u ktorého pracovala ako vrchná sestra, s ňou okamžite skončil pracovný pomer 29. marca 2004 na základe skutočností, ktoré sa nikdy nestali (údajná neetická komunikácia s klientkou domova a nátlak na rehoľnú sestru, aby proti svojej vôli podpísala záznam zo služby).

Sťažovateľka sa s návrhom na vyslovenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru obrátila na okresný súd, ktorý rozsudkom č. k. 9 C 70/2004-156 zo 6. novembra 2008 rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru sťažovateľky s odporcom je neplatné.

Proti rozhodnutiu okresného súdu sa odvolal odporca (zamestnávateľ), pričom krajský súd po opakovanom vykonaní dokazovania zmenil rozsudok okresného súdu rozsudkom č. k. 9 Co 98/2009-196 z 11. marca 2010 tak, že návrh zamieta.

Sťažovateľka namieta proces dokazovania vykonaný odvolacím súdom tvrdiac, že tento súd *„nesprávne a mylne posúdil skutočnosti za pravdivé“*, pričom týmto súdom *„neboli zabezpečené a získané žiadne ďalšie relevantné dôkazové prostriedky“*.

Sťažovateľka uviedla, že v súvislosti s vydaním označeného rozhodnutia odvolacieho súdu sa podaním z 23. júla 2010 obrátila aj na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) *„s požiadavkou vydania mimoriadneho dovolania vo veci“*. Podnet sťažovateľky generálna prokuratúra prostredníctvom Krajskej prokuratúry v B. rozhodnutím č. k. Kc 244/10-7 zo 4. októbra 2010 odložila. Opakovaný podnet sťažovateľky generálna prokuratúra rozhodnutím č. k. VI/2Pz 729/10-6 z 10. januára 2011 taktiež odložila.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva a slobody Mgr. L. V. garantované Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi, konaním, rozhodnutím a činnosťou Krajského súdu v Bratislave porušené boli.

2. Vydané rozhodnutie Rozsudok v mene republiky Krajského súdu v Bratislave č. 9Co98/2009-196 1404111134 zo dňa 11. 03. 2010 sa ruší v plnom rozsahu a potvrdzuje sa platnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa pod č. 9C/70/2004/156 1404111134 zo dňa 6. 11. 2008

3. *Odporca je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia pred Ústavným súdom Slovenskej republiky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.*

4. *Mgr. L. V. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 10 000 €, za porušenie ľudských práv a slobôd v odvolacom konaní Krajským súdom Bratislava, ktorý je povinný vyplatiť túto sumu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia - čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd posudzoval sťažnosť len v rozsahu navrhovaného petitu, t. j. vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených základných práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu, aj keď z obsahu sťažnosti vyplýva, že namieta aj postup generálnej prokuratúry v súvislosti s jej „požiadavkou“ na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovateľka je v konaní zastúpená advokátom, t. j. kvalifikovaným právnym zástupcom, a tak ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov náležitostí sťažnosti nevyzýval.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 70/2004-156 zo 6. novembra 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 9 Co 98/2009-196 z 11. marca 2010 nadobudol právoplatnosť 29. júna 2010. Relevantným momentom, odkedy začala plynúť sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu je deň nadobudnutia jeho právoplatnosti. Podanie podnetu na podanie

mimoriadneho dovolania generálnej prokuratúre nemá vplyv v danom prípade na začatie plynutia dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, IV. ÚS 196/09), a podanie mimoriadneho dovolania je výlučne v dispozičnej právomoci generálneho prokurátora Slovenskej republiky. Keďže sťažovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť proti označenému rozsudku 11. marca 2011, stalo sa tak zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Zo sťažnosti a z príloh tiež vyplýva, že krajský súd zmenil prvostupňový rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 70/2004-156 zo 6. novembra 2008, pričom vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 98/2009-196 z 11. marca 2010 sťažovateľka namieta, že vo vzťahu k nej konal krajský súd „s veľkou dávkou zaujatosti“, jeho konanie bolo neobjektívne, odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahovalo „skôr len domnienky a predpoklady“, krajský súd „nesprávne“ a „mylne“ posúdil niektoré skutočnosti, neakceptoval „predloženú listinu navrhovateľkou“. V tejto súvislosti sťažovateľka konštatuje, že takéto stanovisko odvolacieho súdu ju „poškodzuje“ a „porušuje“ jej právo na objektívne a spravodlivé vyriešenie predmetnej veci v objektívnosti a rovnosti pred zákonom.

Ústavný súd vychádzajúc zo svojej subsidiárnej právomoci, zo skutočnosti, že napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil prvostupňový rozsudok, a prihliadnuc na námietky sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému rozsudku a namietanému konaniu krajského súdu, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, konštatuje, že sťažovateľka mohla a mala využiť právny prostriedok na ochranu svojich práv v systéme všeobecných súdov, a to podanie dovolania podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vzhľadom na to, že sťažovateľka podanie dovolania nevyužila, ústavný súd odmietol jej sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd nad rámec svojho odôvodnenia uvádza, že sťažnosť mohol odmietnuť aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, keďže sťažovateľka – zastúpená právnym zástupcom – neoznačila žiadne základné práva alebo slobody, ktoré mali byť porušené namietaným rozsudkom krajského súdu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011